ja Eduard arwas, et kirikuõpetaja Karlele nüüd „heaste annud" olla.

Nenda oliwad iseeneſe õigekspidamine ja ülemeel nagu kiwi müüri ja nagu raud wõru nende südamete ümber teinud, mis kui wangikojas oliwad, kuhu ükski pääwakiir ſiſſe ei peasnud. Ja kuhu walgus ja ſoojus ſiſſe ei peaſe, ſealt ei wõi need ka wälja paista.

„Mis on neid mõlemaid küll lahutanud?" küſiti wahel ſiin ehk ſeal, aga rahwas ei teadnud ſeda. Ja oli kord enne üks Karl Weidneri käeſt küſinud, mis wiha temal wenna wasta on, ſiis oli tema ruſikaſt wapustanud ja oli ütelnud, et tema iialgi Eduardile ſeda ei unusta ega andeks anna, mida see teinud. Oli ſeda Eduard Weidneri käeſt küſitud, ſiis oli tema wihaſeks ſaanud ja oli kinnitanud, et Karl tema pooli elus ega ſurmas andeksandmiſt oma tegude eeſt loota ei wõi.

Wäljaspoolt ei olnud kummagil Weidneril midagi puuda. Igapääwaſe leiwa mure ei tulnud nende majadesſe. Mõlemad kohad ſigiſiwad ja andſiwad ſoowitud wilja.

Eduard Weidneril oli üks poeg ja kaks tütart. Tütred oliwad mehele läinud, poeg oli iſa käeſt majapidamiſt oma kätte ſaanud, wanemad oliwad eluõhtaks rahutumaſt tegewuſeſt tagaſi astunud.

Karl Weidneril oli kaks poega ja kaks tütart.



Tütred oliwad kaugele mehele läinud. Wanem poeg, Ernſt, kes üht käſitööd õppinud, oli naeſe wõtnud ja elas ühes teiſes linnas. Temal oli palju ſelle eeſt wastata, et iſa juukſed waremalt halliks läinud, kui ſeda arwati.

Oli iſal kõwa pea, ſiis oli ſel pojal weel kõwem, ja mõlemad oliwad aeguti raskeſt kokku põrkanud. Wana oli elu aea auuſaſt tööd teinud, ja oli korjanud, aga Ernſt ei hoolinud töösſt, ja tema amet ei läinud ſiis ka edaſi. Ikka ja ikka päris tema iſa käeſt raha. Üks kord ja teine kord oli iſa päraſt palju wõitlemiſt midagi annud, aga Ernſt pillutas ſeda ära ja tema naene ei oskanud ka maja pidada; nende abielu läks pääw-pääwalt pahemaks.

Karl Weidneri naene oli wahe-aeal ära ſurnud ja wanal mehel walge juukſtega, kõwa peaga ja tarretanud ſüdamega, hakkas elu raskeks koormaks minema. Longus peaga käis tema adra taga, käſi, mis ſeemet puiſtas, oli ſagedaſt õige wäſtinud. Raske oli temal walitſuſt käeſt ära anda, ſeſt tema arwas, et kui iſa enam majas peremees ei ole, ſiis olla tema igal poolel riſuks.

Teiſelt poolelt ei wõinud tema pahaks panna, et tema noorem poeg Emil, kes temal täniue majapidamiſes abiks olnud ja hiljuti naeſe wõtnud, ka kord oma käe peale ſaada ſoowis. Nenda